

Marina

Marina

Pepita Vergara Beltrán¹

Quan vaig conèixer la Marina ella tenia 77 anys. Era una dona baixeta, grassoneta, amb els cabells arrissats, tenyits de ros. El que més cridava l'atenció d'ella eren els ulls. Uns ulls blaus molt bonics que oferien una mirada neta que captivava a tothom que tenia al davant. Li agradava vestir-se amb colors alegres i feia servir sabates amb taló ample. Els llavis pintats i les galtes vermelles.

Jo anava cada dia a casa seva per atendre les necessitats d'higiene de la Mariana, la seva germana tres anys més gran que ella i que a causa d'una artrosi degenerativa havia anat perdent mobilitat i necessitava una cadira de rodes per anar d'un lloc a un altre de la casa.

La Mariana tenia un semblant sever, i encara que anava una mica doblegada, era fàcil deduir que era més alta que la Marina, amb els cabells curts, grisencs i llisos, vestida sempre amb tons grisos, la mirada sempre cap a terra i una ganyota de desgrat permanent que li feia torçar la boca, cosa que li donava una cara de pocs amics. Sempre capcota i eixuta de paraules, arran dels meus intents, alguna vegada va comentar que la seva germana havia tingut molts pretendents, però que al seu pare no n'hi va agradar cap. La seva germana sempre havia estat molt lleugera i eixelebrada.

Encara que la meua atenció s'havia de centrar en la Mariana, jo sentia una gran debilitat per la Marina. Quan arribava a casa, em rebia amb un gran somriure i una broma a punt sobre el seu aspecte per "arrasar" al barri. El primer que feia era anar al Bar del Loro, on el Mariano, el cambrer, li preparava un "esmorzar especial". Amb aquella alegria, aquella jocositat, aquella caiguda d'ulls, amb tot això es convertia durant una

Per citar l'article: VERGARA BELTRÁN, Pepita. Marina. *Revista de Treball Social*. Col·legi Oficial de Treball Social de Catalunya, agost 2018, n. 213, p. 133-135. ISSN 0212-7210.

¹Treballadora social i membre de l'equip de la RTS.

estona en l'alegria del mercat. Tots els venedors volien tenir-la de clienta i sempre sortia amb uns quants regals, uns tomàquets per aquí, unes sardines per allà..., això explicava a la seva germana, que feia algun gest de desdeny sense parar-li esment.

Moltes vegades, després d'acabar la meua feina, em quedava una estoneta més al domicili fent-li companyia, amb l'excusa d'ajudar-la a preparar el menjar. Va ser així com vaig anar coneixent fragments de la vida de les dues germanes. No s'havia casat, deia, per culpa de la seva germana, que mai va tenir nòvio, els nois sempre la preferien a ella i el seu pare no li va permetre casar-se abans que la germana gran i a més li va fer prometre abans de morir que sempre en tindria cura. Ho deia sense rancor, i quan es referia a la seva germana feia ganyotes de disgust imitant-la.

El món de la Marina es desenvolupava a la cuina. Li encantaven les novel·les d'amor. Era una gran romàntica i creia en el Príncep Blau. Seguia serials i telenovel·les a través d'un petit televisor situat sobre un suport damunt de la nevera.

Encara que era una experta en música clàssica, també li agradava sentir música "moderna", cosa que feia a través d'uns auriculars per no irritar la seva germana. Li encantava cuinar, experimentar i després oferir. Sovint tenia visites de joves, veïns o gent de la parròquia que compartien amb ella confidències de tota mena; ella els aconsellava i sempre, sempre els feia riure.

La Marina era imaginativa i va idear un sistema per comunicar-se amb la seva germana d'un extrem a l'altre de la casa. Totes dues feien servir un xiulet amb un codi. La Mariana feia un xiulet per cridar-la, i la Marina contestava amb un xiulet si ja hi anava o amb dos si s'havia d'esperar perquè en aquell moment no hi podia anar. La Mariana contestava amb un altre xiulet que d'acord o amb dos si era urgent... Vaig presenciar més d'una vegada un intercanvi d'aquesta mena. De vegades el to dels xiulets anava *in crescendo*, i ja no respectaven cap codi. No les vaig sentir mai discutir però la primera vegada que vaig presenciar una guerra de xiulets, vaig entendre que era un instrument que els permetia expressar el seu desacord.

En una ocasió la Marina em va insinuar el seu desig d'anar a menjar una pizza a una pizzeria "de debò". Sense dubtar-ho, em vaig oferir per acompanyar-la. Va ser tot una experiència, més per a mi que per a ella. Vaig poder comprovar com amb la seva gràcia entabanava a la gent, amb les preguntes que feia, aquelles mirades i aquell flirteig que establia amb tothom. Ens van convidar a les postres i al cafè. A la sortida ens van acomiadar el xef de cuina i el cambrer. Era impossible competir amb ella.

Un dia, mentre cuinava, li va explotar la bombona de butà. Van haver d'amputar-li una cama i el seu estat era molt delicat. Malgrat la gravetat, però, quan vaig anar a veure-la a l'hos-

pital, la vaig trobar flirtejant amb el fisioterapeuta, mirant de convèncer-lo perquè li possessin una pròtesi. Una vegada més vaig poder comprovar el seu poder de seducció, la seva habitació era un constant entrar i sortir d'infermeres, cuidadores i altres pacients per interessar-se per ella.

La Marina va estimar la vida fins a l'últim moment, va mantenir la il·lusió de tornar a caminar amb una cama ortopèdica. Abans d'exhalar l'últim sospir, diuen que va obrir els ulls, va fer l'ullet als presents i se'n va anar.